

Σχετικά με τα γεγονότα των τελευταίων ημερών

*“Θα περάσουν από πάνω μας όλοι οι τροχοί,
στο τέλος τα ίδια τα όνειρα μας θα μας σώσουν”*

N. Καρούζος

Στις 12/11 μια πρωτοβουλία από φοιτητές/-τριες, εργαζομένους, άνεργους αγωνιστές/-στριες από ανοιχτές συνελεύσεις αγώνα, συλλογικότητες, φοιτητικά σχήματα και στέκια πραγματοποίησε συγκέντρωση στο Πολυτεχνείο ενάντια στην απαγόρευση του τριημέρου και της πορείας, την απαγόρευση κυκλοφορίας και την κρατική διαχείριση του Covid-19, υφαίνοντας με τη σειρά της το ιστορικό νήμα που συνδέει - εδώ και 47 χρόνια - την εξέγερση του μακρινού εκείνου Νοέμβρη με τους αγώνες και τις αντιστάσεις για τα επίδικα της κάθε εποχής, του σήμερα : «Δεν υπάρχει ζωή και υγεία, χωρίς ελευθερία», έγραφε το πανό της παρέμβασης, απαντώντας στη θανατοπολιτική που έχουν επιβάλλει στις ζωές μας τα αφεντικά και το πολιτικό τους προσωπικό.

Η συνέχεια είναι γνωστή. Την επόμενη μέρα, ενώ ξεκαθαρίζεται σε ανακοίνωση της συνέλευσης του Ανοιχτού Πολυτεχνείου που έχει προηγηθεί ότι “ο χώρος είναι ανοιχτός με εργαζομένους/-ες και δεν έχει παρεμποδιστεί καμιά λειτουργία του ιδρύματος. Αν κάναμε κατάληψη θα το λέγαμε, δεν ντρεπόμαστε. Οι καταλήψεις είναι ένα μέσο αγώνα που υπερασπιζόμαστε...”, δεκάδες μπάτσοι από διάφορα σώματα της ΕΛ.ΑΣ αποκλείουν αρχικά την πρόσβαση στο χώρο του Πολυτεχνείου και στη συνέχεια εισβάλλουν σε αυτό πραγματοποιώντας συλλήψεις ενώ παράλληλα εκκενώνεται και η πρυτανεία του ΕΜΠ στην Πολυτεχνειούπολη - που στο μεταξύ έχει καταληφθεί σε ένδειξη αλληλεγγύης και συμπαραστάσης ζητώντας την απομάκρυνση των ΜΑΤ από το Πολυτεχνείο. Συνολικά 92 άτομα οδηγούνται στη ΓΑΔΑ όπου τους απαγγέλλονται κατηγορίες για διάδοση και μετάδοση του Covid-19 και απείθεια.

Παράλληλα τις τελευταίες μέρες εκδηλώνεται ένα κύμα καταστολής σε εκδηλώσεις, μοιράσματα κειμένων, παρεμβάσεις κ.α. πρωτοβουλίες που πραγματοποιούνται σε πόλεις όπως η Πάτρα, η Θεσσαλονίκη κ.α. με πρόστιμα, συλλήψεις, τραμπουκισμούς, ακόμα και κλήσεις σε απολογία σε άτομα που δήλωσαν στα social media ότι θα συμμετέχουν στις εκδηλώσεις...

Ενάντια στην κρατική διαχείριση του Covid-19

Η διαχείριση της πανδημίας του Covid-19, από την πλευρά του ελληνικού κράτους και της κυβέρνησης της ΝΔ – χωρίς να εξαιρούμε τις αντιπολιτευόμενες δυνάμεις στο βαθμό που η καθεμία εκχωρεί τις συναινέσεις της στην διαχείριση αυτή – απέχει πολύ από μια πολιτική ευρείας αποδοχής, ενώ η κοινωνική συναίνεση που αποσπάστηκε σε πρώτο χρόνο διαμέσου της γνωστής οδού άσκησης τρομοκρατίας και διασποράς φόβου από τα καθεστωτικά ΜΜΕ, για τις άγνωστες ωστόσο επιδράσεις ενός νέου ιού, φαίνεται να αποσύρεται.

Είναι ξεκάθαρο ότι αυτό που επιχειρείται τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή ξεπερνά κατά πολύ την διαχείριση ενός ιού. Πως αλλιώς να ερμηνεύσουμε – μακριά από εύκολους

λαϊκισμούς – την αναντιστοιχία που προκύπτει από το γεγονός ότι οι προσλήψεις στα διάφορα σώματα ασφαλείας ξεπερνούν αυτές σε ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό ή ακόμα, ότι οι δαπάνες σε αμυντικό εξοπλισμό απέχουν έτη φωτός από αυτές για την δημόσια υγεία ή την παιδεία;

Απέναντι μας έχουμε ένα κράτος που έχοντας επιβάλει ένα καθεστώς ανελευθερίας και απαγορεύσεων, με αφορμή τον Covid-19, κυβερνά με ανακοινώσεις και διατάγματα στρατιωτικού τύπου. Η επιλογή της απαγόρευσης των εκδηλώσεων για τον εορτασμό του Πολυτεχνείου αλλά και η καταστολή των τελευταίων ημερών φανερώνουν μια σειρά πραγμάτων.

Σημειολογικά, όσον αφορά τα νοήματα, η διαρκής επαναφορά των διεκδικήσεων για “Ψωμί”, “Υγεία”, “Παιδεία”, “Ελευθερία”, αναδεικνύει το ανεκπλήρωτο των κοινωνικών αυτών αιτημάτων. *Αυτοί οι Αγώνες συνεχίζονται, δεν εξαγοράζονται, δεν δικαιώθηκαν..* Από την άλλη πλευρά οι απαγορεύσεις και η καταστολή φέρνουν στο φως την αδυναμία των κυβερνητικών επιτελείων σε μια δημοκρατία που, κατά τ’ άλλα, δεν έχει αδιέξοδο... Για το λόγο αυτό, η διεξαγωγή των εκδηλώσεων αποτελεί διαχρονικά αλλά και σήμερα, ένα σημαντικό διακύβευμα τόσο σε συμβολικό, αλλά και σε υλικό εν τέλει επίπεδο αφού επαναφέρουν στο παρόν τόσο τα περιεχόμενα εκείνα των διεκδικήσεων των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων όσο και τα περιεχόμενα των σημερινών αγώνων που διεξάγονται.

Επικοινωνιακά, όσον αφορά το δημόσιο διάλογο, κι ενώ αποσιωπώνται τόσο η ευθύνη του καπιταλιστικού συστήματος παραγωγής – εν γένει – για τη δημιουργία και τη διάδοση του ιού, όσο και οι πολιτικές επιλογές διαχείρισης της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης (στην εγχώρια έκφραση της), επιχειρείται να μεταφερθεί η ευθύνη για την εμφάνη ανεπάρκεια του δημόσιου συστήματος υγείας (και όχι μόνο) σε αυτούς/ες που είναι στην ουσία και οι πιο απροστάτευτοι και εκτεθειμένοι, όλες και όλους αυτούς που καθημερινά είναι αναγκασμένοι προκειμένου να ζήσουν να δίνουν το “παρών” στα σύγχρονα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς. Για τους πλεονάζοντες πληθυσμούς ανέργων, ντόπιων/μεταναστών ούτε λόγος... Αυτοί, οφείλουν να προσαρμοστούν στις επιταγές των κυρίαρχων περνώντας κάτω από εξοντωτικές συνθήκες, εναλλακτικά βρίσκονται κυριολεκτικά αντιμέτωποι με το φάσμα του αφανισμού τους...

Ζωή, όχι επιβίωση!

Αυτό που δεν γίνεται, ίσως, σε πρώτο χρόνο αντιληπτό είναι – αντίθετα σε όσους/ες πιστεύουν πως ζουν ένα κακό όνειρο – ότι η *νέα κανονικότητα* ήρθε για να μείνει. Έτσι, τη στιγμή που οι ζωές μας μπαίνουν στον πάγο, εξαιρουμένων των βασικών επιτελεστικών διαδικασιών αναπαραγωγής της γυμνής – απεκδυόμενης από τα πνευματικά χαρακτηριστικά της – ζωής, στερούμενοι/ες μια σειρά βασικών ανθρώπινων αναγκών, όπως αυτή της επαφής ή της κοινωνικοποίησης, της ελευθερίας της κίνησης ή της σκέψης, τα κράτη και οι καπιταλιστές συνεχίζουν να προωθούν όλες εκείνες τις μεταρρυθμίσεις που κρίνονται αναγκαίες για τη διαίωνιση της κυριαρχίας τους. Παράλληλα η διαρκώς αυξανόμενη επιτήρηση των κινήσεων μας και η τιμωρία των παραβατών, διευρύνουν τη συνθήκη της παραδοσιακής μορφής εγκλεισμού, η οποία καταλαμβάνει πλέον τις πόλεις, απ’ άκρη σ’ άκρη, την κάθε γειτονιά, μετατρέποντας τες σε “*μοντέρνες φυλακές*”, ενώ ο κυρίαρχος λόγος

απειλεί να αποικιοποιήσει και τα τελευταία αναχώματα του ανθρώπινου εγκεφάλου –
τερματικός σταθμός του “Θαυμαστού Νέου Κόσμου”...

Πολύ θα ήθελαν να σταματάμε στο super market μετά από τη δουλειά, να καταλήγουμε
όλοι/ες στα σπίτια μας και να συντονιζόμαστε για “ενημέρωση” και ύστερα “διασκέδαση”
στο κρατικό κανάλι – *skai*... Ο πολιτισμός της αλλοτρίωσης θα είχε πετύχει το σκοπό του...
Πολύ θα ήθελαν...

Όμως εμείς κλέβουμε στίχους από παλιά, σκονισμένα βιβλία:

“ Στους χαλεπούς καιρούς ποτέ δεν εγκατέλειψα την πόλη,

στους αίσιους ποτέ δεν επωφελήθηκα και

στους ζοφερούς δεν φοβήθηκα τίποτα...”

Jean Francois Paul de Gondi / Καρδινάλιος του Ρετζ

Η ζωή δεν είναι εικόνα στις ειδήσεις,

στους δρόμους γεννιούνται οι συνειδήσεις!

Αλληλεγγύη στους 92 συλληφθέντες /-είες

17/11 και κάθε μέρα,

Όλοι/ες στους δρόμους

Αναρχική / Αντιεξουσιαστική συλλογικότητα

Σε τροχιά σύγκρουσης

Νοέμβριος 2020